

Grotesk ~ En Gotisk Episk

av GE Graven

VOLYM I

'Uppståndelse'

Kapitel I

~Eden var dess enda lika. Översvämmad i en stilla dimma, den lugna bergskogen kanske har tjänat som ett perfekt och orört paradiset – till och med en ofördärvad skapelse. Högljudda fåglar fladdrade i ett tätt tak av grönt kött, och morgonsolen sken genom trädtopparna och kastade färgade skärvor av snedt ljus genom diset. Då och då delade sig dimman för ett vandrande djur som inspekterade rötter och larver, bara för att återigen svälja varelsen och bli vad den hade varit, en obruten, genomskinlig vägg. Ett enda löv spiralerade lojt genom solljusstrålar och försvann in i dimman. Ett löv släpade efter det första – och ytterligare ett. Fåglarna tystnade – solljuset dämpades.

Och så började det.

Dimman började virvla med flyende vilda djur, och löv, kvistar och fjädrar regnade från

träden som flockar av ljusa fåglar bröt ut mot himlen. Bergen mullrade och träden svajade medan jorden tutade som en slagen gong. Vid toppen av detta olycksbådande tutande kom en rusning av hemska bevingade varelser som stormade över bergskammen. Några, cykloper, tornade upp sig höga som träd. Andra, chimärlika, var inte längre än ett mänskligt barn. Alla bar stridskläder, deras hinnlika vingar flaxade i upprördhet, klor som höll fast vid svärd och sköldar. Tusentals gånger strömmade hären av änglar, jättar och grotesker, som var grigorierna, nefilimerna, eljoerna, gorgonerna, titanerna och cykloperna, nerför bergssidan tillsammans som en – en kaskad av förödelse. I spetsen för den dånande elden ledde en skara änglar med helt svarta ögon den nedstigande folkmassan in i den skuggiga dalen, högg ut en bred stråk längs sluttningen och pressade skogen platt. Inget levande varelse stod kvar i kölvattnet av den oheliga Sedan, lika hastigt som det kom, försvann kaoset.

En ny tystnad översköljde det härjade landskapet, lika fullständig som förödelserna sedan dess. Till slut genljöd gonggongen när jorden började stöna av en andra skara som passerade. Över berget kom nu en annan legion änglar, klädda i stort sett likadant som den första horden, men tillräckligt olika för att motivera att klassificeras som en helt annan art. Dessa varelser liknade stora män och kvinnor snarare än demoner; och fastän deras ögon var lika svarta, var de mer upptagna än upprörda.

Varelsernas skara stannade upp på bergets topp och betraktade förödelserna nedanför. Den ledande ängeln, Mikael, vände sig om och talade med en röst som en kör av tusentals. "Ett bedrägeri är vävt här – de stannar kvar!" Han vände sig tillbaka mot den till synes övergivna sluttningen nedanför och vrålade: "Semjaza, du ska inte få någon fred! Återkall din besvärjelse!" "Cerberus! Araziel!" Det kom inget svar. "Visa er! På Tronens befallning!" vrålade Ängeln.

Ytterligare två legioner änglar steg ner från himlen, deras antal nästan utplånades solen innan den lyste upp i Mikael's formation. Dessa var Gabriels och Rafaels härar. Mikael talade till dem och sade: "Semjaza och hans legioner är nedanför." Cerberus har också förrätt oss, sedan han allierat sig med de av—"

Plötsligt förvandlades ett fallet träd till ängeln Araziel och avslöjade hennes sanna skepnad även när hon kastade sig mot Michael.

"Michael!" varnade Raphael.

Michael snurrade runt och stack upp sitt svärd i luften i en enda rörelse. Araziel kom ner på det, slog mot honom med sitt svärd och skrek medan hans klinga spetsade henne. Hon föll till marken och exploderade i en ilsken svärm av upplösande dammfläckar.

"Semjaza!" ropade Michael. "Ditt bedrägeri ska inte undanta dig från dom." Han

steg in i en glänta. "En annan port ska vara här", utropade Michael och stack sitt svärd i marken. Återigen skakade berget när Michael drog tillbaka det briljanta klingan, blod sprutade nu ut ur en sårad jord.

Ett skrik slet igenom luften, och det som hade verkat vara en stenblock förvandlades till Semjanzas stapplande gestalt, som höll ett gapande sår i bröstet. "Cerberus!" ropade han. "Bryt svärdet! Stäng såret!" När Semjaza föll bröts hans förtrollning och landskapet förändrades. Där fallna träd och stenblock hade legat i oordning, stod nu legionen av demoner uppenbarade – tusentals av dem – hukande på den härjade bergssidan. Genast flammade en av dem uppåt längs bergssluttningen: en fasansfull ängel med tre hundlika huvuden, gnisslande tänder och en orms piskande svans – Cerberus. Vindarna tilltog med stormstyrka, och molnen vred sig upp mot en hastigt mörknande himmel.

"Hesekiel!" ropade Semjaza. "Molnen! Bryt svärdet!" Semjaza rullade sedan en kort sträcka, dog och sprack upp i ett moln av stoft. Semjanzas här stormade fram i attack, följde Cerberus uppför bergssidan mot Michael. Lugnt drog sig de tre legionerna uppe på berget tillbaka, knäböjde och böjde sina huvuden. En svart virvel kom från virvlande moln och föll mot jorden. Marken hävde sig, och en sten steg upp ur det blödande sår som Michaels svärd hade orsakat. Virveln omslöt den grova stenen och skurit den svart, formade och inskrivna stenen i en rasande rörelse. Ur kaoset framträdde en polerad rektangel, etsad på dess fem ytor med hundratals rader av invecklade cirkulära och linjära symboler.

Den framväxande monoliten vände Cerberus framryckning till en flykt. Den anfallande legionen vände som en och rusade tillbaka nerför berget, skräcken ersatte blodtörsten i deras svarta ögon, men det var för sent. Porten var klar. De flyende änglarna saktade ner som om luften hade blivit trögflytande, saktade ner och stannade sedan medan de kämpade för att fly. Virvelvinden sög på dem och drog dem obevekligt till sitt hjärta tills var och en hade svalts av monoliten. När den sista hade försvunnit brann monolitens hjärta bort och lämnade ett gapande hål genom dess centrum. Virveln steg upp mot himlen och molnen saktade ner sin rotation. I tystnaden kunde änglarna höra väsandet av ånga stiga från den nybyggda porten.

Den släta svarta monoliten var tio fot hög, fem fot bred och två fot djup, varenda synlig centimeter täckt med verser på änglars och Guds eget språk. Monolitens glasartade svarta yta var lika perfekt slät som den bästa spegel, och hålet i mitten var felfritt i sin form, en fot i diameter och urholkade stenen på bredden. Stensigillet var perfektion.

De knäböjande änglarna reste sig. Michael vände sig till Gabriel. "De återstående Väktarna är höljda i Uhrs kullar." Gabriel strök sitt svärd och rörde sig uppför bergssidan. "Gabriel", ropade Michael efter honom.

Gabriel tittade över axeln utan att avbryta steget, när Michael tillade: "De måste dödas av sina egna svärd – på Tronens befallning." Gabriel viftade med ett bekräftande svar, hoppade upp på en stor sten och vrålade över sin legions huvuden: "Till Klockens dal! Till de siste Grigori!" Gabriel for fram mot den västra horisonten med sin legion tätt i släptåg.

"Och vart har Asazel flytt, Mikael?" frågade Rafael med mångas röst.

"Han har flugit in i Haradans ökenberg", svarade Michael. "Han har svurit en allians med Lucifael. Azazel stöder hennes anspråk på Tronen i utbyte mot beskydd i större antal." Michael inspekterade den väsande monoliten. De två cirklade stensigillet medan Michael fortsatte: "Och Batarels många legioner fyller snart hennes led." Michael stannade tvärt och skar en blick mot Raphael – en orolig panna följde hans ansikte. "Om de förenar sig, får Lucifael det antal hon behöver. Nefilim härdar likaledes hennes led; och hon åtrår Tronen – framför allt annat."

Rafael vände sig om och vrålade över sina väldiga himmelska led av svärd och vingar,

"Vi rör oss mot Batarels legioner och de återstående nefilimhorderna!" Hälften av änglarna rusade upp i den östra himlen och slöt de luftliga leden bakom Rafael.

Michael befallde sedan resten: "Gör er redo för anfall mot Lucifaels nya legioner! Hon väntar oss; ändå lyser Tronen upp vår väg! Som tidigare dödar vi först jättar och jordiska demoner. Vi rör oss som en – dröj inte!" Ett moln av vita vingar och glittrande rustningar exploderade upp i himlen bakom Michael och övergav det stående sigillet.

Och så stod sigillet i nästan sexhundra århundraden, sedan länge dolt av elementen och tiden medan damm lade sig på det, och sedan lager av jord och sten. Inbäddat i den asiatiska kontinenten låg det vilande medan årtiondena jagade varandra likt parande kinesiska dagsländor.

Med Väktarnas och Grigoriernas fall, de änglar som skötte jordiska angelägenheter, återstod endast människan för att övervaka den goda jorden. Och det gjorde han i många generationer. Sedan, medan människan skötte sina trädgårdar, upptäckte hon av en slump den nedgrävda porten. Medveten om den att vara av gudomligt ursprung, rensade Han bort århundradena och helgade den, byggde ett tempel ovanpå den. I ytterligare ett halvt årtusende höll Han artefakten hemlig, dyrkade den och formade sitt liv kring det – tills dagen kom då han blev lärd nog att öppna sigillet och ändå förblev dåraktig nog att försöka det.

~*~

Centrala Kina ~ juni 1331

Hundratals duvor kantade det massiva taket på ett utsmyckat kinesiskt tempel, kacklande och pickande på varandra medan de försökte göra anspråk på mer av det glesa avsatsutrymmet. och återigen fladdrade en enda fågel från den tätbefolkade åsen, cirklade vida omkring och återförenades med folkmassan som försvann in i massan. Nedanför avsatsen hade årtionden av duvavföring strimmat stenytorna i grått och vitt. Stenstatyer uppe på jämnt fördelade plattformar stack ut ur duvhyllan. Var och en avbildade ett groteskt stendjur, 1,2 meter högt och med hinnliknande, fladdermusliknande vingar.

Några av dessa stendjur var drakliknande, andra delvis människor och delvis odjur, och ytterligare andra var människoliknande men ändå primitiva till utseendet. Några hukade sig med utbredda vingar, andra med infällda och vikta vingar, och sedan fanns det olika kombinationer av de två. Detaljerna i statyerna och deras slumpmässiga hållning var så verklighetstroga att de kunde ha... varit levande varelser frusna i sten. De trängde utåt i alla riktningar och kantade hela templets topp.

Templet i sig var anmärkningsvärt gammalt och bestod av oregelbundna stenplattor som huggits ut tusen år tidigare. Eroderade gravyrer som avbildade flygande demoner täckte byggnadens ytterväggar, den vanligaste en ikon av en drake med utbredda vingar och helt omgiven av tre cirklar som delade ett gemensamt centrum. Tre välvda ingångar kantade tempelfasaden, den mittersta bågen var högre än de på vardera sidan om den. Tre två och en halv meter höga stenristningar av bevingade lejonliknande bestar vaktade den vänstra kanten av var och en av valven, och ovanför var och en av de tre valven fanns en tydlig kinesisk inskription inristad. Sammantaget, läst från höger till vänster, skulle den färdiga passagen kunna återges som: "*Flygande drakens tempel*".

Anlagda trädgårdar omgav templet medan puckelpiga teakbroar böjde sig fram och tillbaka över en slingrande bäck. Bortom bonsaiträden och stenblocken i den inre trädgården övergick fruktträdgårdar och nöträd samt små lövlundar i vildare bergskogar. I utkanten av dessa anlagda trädgårdar och otämjda skogar satt en kinatrast i ett gammalt, inhemskt ginkgoträd och fyllde luften med lugna toner medan morgonsolen prydde stigar och dammar.

En rad svartklädda munkar slingrade sig ut ur skogen och rörde sig högtidligt nerför stenen

gångvägen som ledde till byggnaden. De drev som dimma längs stigen med sänkta huvuden och händerna knäppta framför sig. De följdes tysta som döden in i templet. Inuti brann otaliga ljus på varje horisontell yta, och den söta röken av rökelse steg upp från perforerade behållare. Ljus och rökelse kombinerades för att ge en tjock känsla av andlighet till atmosfären innanför tempelväggarna. De sidenklädda munkarna rörde sig genom tre på varandra följande kammare, varje kammare större än den föregående. Den sista av dem var vidsträckt och dess konkava tak nådde högt över prästerna. Etsningar av flygande bestar omgav takets kupol. Otaliga korsande linjer och inskriptioner markerade dess böjda yta och såg ut som en detaljerad astrologisk karta över himlen.

Ett perfekt symmetriskt runt hål hade huggits ut i det polerade golvet i mitten av rummet. Gropen var stor, nästan tretton fot djup. Liksom templets golv var hålets cylindriska vägg slät och polerad, och i mitten av hålet, tretton fot under tempelgolvet, stod stensigillet. Även efter sextiotusen år stod Portstenen felfri och orörd som den dag den svalde Väktarna och en stor del av himlen.

Fyra utmärklade präster satt nära kanten av gropen, med benen vikta och sina kläder bortdragna från axlarna för att avslöja smala bröstorgar och tunna armar, deras förfallna tillstånd vittnade om långa perioder av fasta. Svett glittrade på deras spända halsar och beniga revben, och deras ögon brände i botten av insjunkna hålur medan de satt som statyer, djupt försjunkna i meditation. Processionen av munkar kretsade kring de fyra prästerna och satte sig sedan axel mot axel för att bilda en solid mur runt prästerna och gropen. När fler munkar anlände bildade de en andra cirkel, och sedan en tredje, tills tre koncentriska ringar av mediterande heliga män fyllde kammaren. I den djupa tystnaden ekade det enstaka rännandet av brinnande ljus mjukt genom kupolen som ljudet av åska långt borta.

Snart kom ytterligare tre präster in på området. Två bar stora ljus och den tredje gick mellan dem, denne klädd i kläder röda som färskt blod. Han bar ett gammalt, rullat pergament i sina händer. De tre prästerna stannade bortom munkarna, och prästen i rött rullade upp rullen och avslöjade kolumner med kinesisk skrift. Pergamentet innehöll översättningar av verserna som var inskrivna på Portstens yta .

Utanför templet, runt dess område, var det enda ljudet gurglandet från den lugna bäcken. Trasten lyfte plötsligt och jagade ett bi genom trädgårdsblommorna. När sångfågelns näbb slog upp biet ur luften, hördes en explosion, och omedelbart

Tempelkupolen splittrades och stenskrävor flög hundratals meter upp i luften. Hjärnskakningen var så våldsam att den slet de närmaste träden på sina löv och fragment av granitsten och mänskliga ben stack fast deras brända stammar. Enorma stenblock haglade ner i trädgården, bröt grenar och tryckte ner kratrar i den prydligt krattade jorden. Böljande damm och aska rusade över marken och rullade nerför hela bergssidan likt en böljande pyroklastisk tidvattenvåg.

Det som var kvar av templet glödde av rasande hetta och fick de stenar som lämnades kvar att spräckas. Och temperaturen steg fortfarande, tills sidorna av den släta gropen vid templets epicentrum förvandlades till flytande form som sipprande sav. De brända träden som omgav templet fattade eld. Den oskadade Gatestone stack ut från kraterns mitt. Hålet i stenens hjärta blev tjockt ogenomskinligt med en gallig svart dimma, som började rulla och rök, som väller ut ur Gatestone likt ett visköst frätande moln, tätt som svavelhaltiga gaser.

Molnet steg upp från kratern och omfamnade marken medan det drev under den lättare askan. Det försvann inte, men förblev samlat som en enda kokande massa, som förtärde trädgårdsgrönskan i dess kölvatten. Sedan, i en oskadd glänta, stannade den och rörde sig på plats en kort stund innan den rullade in på sig själv och smälte samman i sitt centrum. Ljusbågar som liknade ett åskväder i djup cumulus blixtrade igenom medan en form tog form djupt inne i massan. En skugga först, utvecklades den för att samla täthet och struktur, och slutligen hudtoner. Molnet tunnades ut och blottade en naken kvinna med utbredda hinnlika vingar. Hennes midjelånga hår var svart som ebenholts onyx och fint som sidentråd. Hennes ögon och naglar var lika svarta och skimrande som Gatestones ansikte, vilket stod i stark kontrast till hennes nästan genomskinliga hud, blek som Döden. Hennes ängla Skönheten stod oöverträffad även av Eva själv. Hon var den oheliga *Lucifael*, Draken, den lockande *Lilith*, den ljusa *Morgonstjärnan*, den uråldriga *Heyl* och *Helvetets Moder Succubus* – tusen tusen namn som sedan dess förmedlats genom tiderna. Lucifaels materialiserade ande spottade med många kvinnors röst, "En! Två återstår", suckade hon och betraktade intensivt förstörelsen.

Runt omkring henne avslöjade den skingrande brunsten ett mardrömslikt landskap. Tempelområdet var en rykande, likfylld ruin. Ett fält av svarthet omgav templets glödande rester, och de yttre trädgårdarna låg plana och svedda, döende av törst. Ånga vällde upp från bäcken, nu svart av sot och kol. Bonsaiträden sprakade, brann och då och då föll ett och annat till aska och glöd där de hade...
stod.

Lucifael steg fram och krattade upp en död duva från marken. Hon smekte fågelns medan en omtänksam själ. "Inte än, min kära", viskade hon. "Kom." Fågeln ryckte till liv, dess huvud vinglade som om halsen var bruten. Hon strök den. "Javisst. Kom tillbaka, lilla "ett." Dess ögon öppnades lätt och låstes med hennes. Den fladdrade och hon höll hårt om dess hals. Hon förde fågelns till sitt ansikte, drog ett djupt andetag och andades ut ett tjockt svavelhaltigt moln över den kämpande fågelns. Dess fjädrar glödde gula.

Inuti det härska plymet låg frön av förintelse framför praktiskt taget allt levande på jorden, för det bar på en dödlig grodd, avskräckande nog att ruttna ut Asiens ansikte, och så småningom större delen av Europa. Grodden var *Yersenia Pestis* – själva instrumentet för digerdöden. Lucifael flinade och instruerade fågelns: "Hör mig, lilla vän. Ge människorna mitt ord – att jag snart kommer för att återta det som är mitt." Hon kastade duvan upp i luften. Den cirklade och flög söderut precis när Lucifael brast ut i ett moln av böljande aska, som sedan förvandlades till en korps likhet. Det rökiga ansiktet slet sig över marken och dök genom hålet i Portstenen.

Klumpigt och oregelbundet flög duvan i spiral genom luften längs bergssidan och ut på slätten. Dess skugga betade över halmtaken på en liten bosättning, flydde över ett fält och genom ett snårskog. Så småningom hittade fågelns sin väg in i hjärtat av en överbelastad by. Den föll i ett krasch och störtade mot jorden, krossade sig mot ribbornas vägg på en byggnad, varpå den landade på marken bakom ett fiskstånd på den livliga bymarknaden. När kvällen föll och marknadsplatsen tömdes, fanns det ingen kvar. lade märke till den döda fågelns, och i det tilltagande mörkret fanns ingen kvar för att se det sjukligt bleka ljuset som började utgå från kadavret.

Duvan stelnade till och blev kall, men dess fjädrar lyste fortfarande med ett ohälsosamt gult sken. I gryningen stötte ett par svarta råttor på liket. En råttan sniffade på dess gapande öga medan den andra luktade på dess baksida, och båda, som fann kadavret färskt, slukade det. Ändå, innan de var klara med denna ohyggliga festmåltid, närmade sig en man fiskståndet, viftade bort grönryggiga flugor och slängde en tung, mjölkögd fisk på ståndets grova bräder. Råttorna rusade iväg, fyllda av sjukdomen som bars i fågelns kött.

Råttorna var skickliga asätare, men ännu effektivare var parasiterna som osedda festade på gnagarna. Bacillen som hade rest till marknaden med tempelduvan förökade sig i råttornas kroppar och gjorde dem till en levande gryta och en häxbrygd för de loppor som angripit dem. Även om de inte påverkades särskilt hårt av bakterierna, frossade lopporna i infekterat råttblod, som de genast konsumerade.

kräktes upp i efterföljande värdjurs kroppar när de förberedde sig för nästa måltid. Under de två veckorna efter att duvan hade fallit som manna ner i råttornas marknadsplats, spred loppor bakterien till varje råtta i byn.

Råttorna började dö, vilket tvingade lopporna att leta efter hälsosammare mat. Även sjukdomen sökte ny grogrund när den decimerade gnagarpopulationen och spred sig i magarna på miljarder loppor, och fann en ny värd – sjukdomen flyttade till sitt nästa offer: människor.

Denna ljuva och soliga morgon inspekterade en ung kinesisk flicka knutna buntar av svart ingefära som låg högade ovanpå ett frukt- och grönsaksstånd några meter från den förbannade duvans landstigning. Flickan pekade på ett litet knippe och frågade den gamla kvinnan som drev standet vad hon ville ha för det. Kvinnan viftade med sju fingrar framför sitt tandlösa leende. Flickan log och accepterade: det var ett rimligt pris. Kvinnan hämtade flickans mynt och räckte fram de hopknutade rötterna, men i samma ögonblick skrek hennes unga kund och hoppade bort från standet. "En råtta!" utbrast hon, hennes vänliga ansikte förvrids av avsmak. "Den sprang över min fot."

Kvinnan skrattade och viftade med en lat hand i luften. "Bara ofarliga skadedjur", sa hon flinande. "De har blivit djärva med så mycket mat som ligger och slänger, nästan som husdjur."

Flickan sträckte sig ut för att ta emot sitt köp, och önskade nu att vara borta från den gamla käringen. och hennes "husdjur". Hon kände en stickande känsla i fotleden, ryggade tillbaka från försäljaren och lyfte fällen på sin långa kjol för att avslöja en bar fot. Hon böjde sig ner vid närmare granskning och rynkade pannan. Samtidigt föll den breda stråhatten hon bar till marken, där en förbipasserande köpman trampade ner den. Skratt brast ut från den gamla kvinnan, som tycktes roa sig i de vanligaste olyckor. Flickans skarpa blick ökade bara kvinnans munterhet.

"Om alla vore lika olyckliga som du, skulle vi alla vara döda i gryningen", fnissade hon. Flickan, som inte förstod komiken i denna dystra filosofi, hämtade sin hatt och satte tillbaka den på huvudet. Den gamla kvinnans skratt följde henne håfullt när hon stampade iväg och försvann in i folkmassan med en bunt ingefära, en smutsig hatt och ett loppbett .

Bettet – litet som det var – skulle visa sig stort nog att svälja nästan hälften av den kända världen.

På bara några dagar svepte det efterföljande sjukdomsutbrottet över den kinesiska byn som en tsunami. Barnen, närmast jorden och de djur och insekter som kryper över den, var de första att insjukna och dö. Sjuklighetsgraden för infektionen var benhög.

kyligt, stigande till nästan sjuttiofem procent. Den milda vintern erbjöd ideala förhållanden för spridning av sjukdomen, och det kommande varmare vädret skulle bli ännu mer förödande för människor, mer givmilt för bakterierna. Även om helvetet inte är givet åt glädje, så vågade Lucifael sig i det ögonblicket av tragisk mänsklig infektion. Människan var mogen. Den Varma förhållanden var idealiska för att erbjuda Döden en riklig skörd, Döden som ständigt stod redo med en slipad och glänsande lie likt en erfaren lejd hantlangare redo att ivrigt skörda av överflödet.

De som smittats av pesten dog plötsligt, eftersom bakterien fullständigt förstörde deras immunförsvar. Den attackerade lymfkörtlar tills de brister och gjorde dem oanvändbara. Offrets kropp hade inte mycket tid att försvara sig innan den blev helt överväldigad. Blödande blod samlades under offrens hud i svarta fläckar, och deras infekterade kroppsvätskor – blod, svett och avföringar – stank fruktansvärt.

Böldpesten var en av Helvetets mer listiga planer. Lucifaels andedräkt var slingrande, och hennes önskan var fullständig förintelse av sina motståndare. Således var pesten en kemisk formförskjutare: vad den inte åstadkom i en form, uppnådde den i andra. Sjukdomen förändrades, och en andra infektionsvåg dansade sin mörka väg över det mänskliga livets fält, och sedan en tredje våg. Lungpesten infekterade sina offers lungor och förökade sig där så snabbt att brösthålan hos det olyckliga offret svällde och fylldes med blod inom några dagar efter infektionen. Även om vissa överlevde böldpesten, tog lungpesten inga fångar. Värre var att infektionen lätt överfördes genom hosta eller nysning – döden fyllde själva luften.

Den tredje formen av infektion visade sig vara den dödligaste av alla. Septikpest angrep blodet och fyllde varje partikel i kroppsvävnaden med den vilt förökande bacillen. Offren dog inom några timmar, deras inre organ bokstavligen flytande i pölar av mycket smittsamt blod. Liksom den lungburna formen av pesten var den septikemiska infektionen nästan hundra procent dödlig.

Pesten spred sig snabbt från sin källa och uppslukade landsbygden. Tre fjärdedelar av alla omgivande byar och städer som nu var utsatta för pesten decimerades inom några dagar. Under de följande veckorna låg hundratusentals smittade döda utspridda över öppna fält eftersom få vågade begrava dem av rädsla för smitta. Flugpopulationen skjutde i höjden, de ruttnande liken utgjorde fina inkubatorer för sina larver. I de mer utvecklade områdena av landet var stanken av svartnade, uppsvällda lik så koncentrerad att en död by kunde kännas luktad nästan 16 kilometer i medvind. En massmigration inleddes när tiotusentals sökte skydd i avlägsna, obebodda områden.

Även under sin panikslagna flykt undvek resenärerna etablerade vägar, som var täckta av ruttnande kvarlevor av människor, ibland hela byar. Landsbygdsvägar blockerades ofta av flugfyllda vagnar som fortfarande var kopplade till döda hästar. Död och förruttnelse fanns överallt. Pesten härskade, och människorna var dess slavar. Den stora pesten tog mer än trettiofem miljoner kinesers liv under sexton svåra år, och fortfarande var den inte stillad. Pesten marscherade tyst in i Mesopotamien och Mindre Asien och ödelade dem liksom den hade gjort med Kina, och svepte över hela kontinenter som en hämndlysten, plundrande hord.

Sjukdomen spred sig genom varje ådra i den asiatiska civilisationen och följde handelsvägar som spred sig genom hjärtat av Mongoliet. Sidenvägen, en uråldrig karavanväg som transporterade varor från öst till Medelhavet, förde nu Dödens utsedda tjänarinna mot Europa. Döden andades faktiskt över landet som en vidrig bris och befläckade luften med en härsken lukt av förruttnelse. Dess oheliga stank var tillräckligt mogen för att bedöva till och med himlen. Så hände det sig, som hemska händelser i historien alltid gör, att Lucifaels budskap genljöd över länderna – hon skulle snart återta sitt eget.

[Slut på kapitel 1]

Detta litterära verk skapades

d utslutande i hängivenhet till

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Må hans arv leva vidare inom oss alla —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~